

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ai trong chúng ta nếu có kinh nghiệm vượt biên đều biết chờ đợi là thế nào. Tổ chức vượt biên là bất hợp pháp nên luôn phải hoạt động trong vòng bí mật, chỉ có những người trong nhóm tổ chức mới biết ngày giờ khởi hành, bãi bến, ‘tắc xi’ ra sao, còn khách thì chỉ biết nộp tiền cho người móc nối và chờ gọi đi thôi.

Tháng 7 năm 1981 tôi đi chuyến đầu tiên do một người quen tổ chức. Tôi phải đi xe đò nhiều chặng để đến Chương Thiện. Các chuyến xe đã được sắp xếp sẵn để khách đến thị xã Chương Thiện theo từng nhóm. Nhóm tôi tới đó khoảng năm giờ chiều, rồi cứ lang thang ở các quán xá chợ búa trong lo âu vì có thể bị bắt bất cứ lúc nào. Rồi khi màn đêm buông xuống lúc đó các chiếc ghe nhỏ mới bốc chúng tôi mỗi chiếc hai người nằm đắp chiếu phủ lên và chèo nhẹ nhàng trên sông. Khi chiếc ghe đi ngang khúc sông vắng tôi tò mò thò đầu ra khỏi chiếc chiếu và... wào!! Hai bên bờ sông những ngọn đèn nhấp nháy đẹp lung linh như những ngọn đèn điện người ta trang hoàng trên các cây thông trong mùa Giáng Sinh. Tôi ngây ngất thưởng thức khung cảnh thần tiên như trong giấc mơ. Một lúc sau tôi mới nhận ra những ngọn đèn nhấp nháy đó là hàng ngàn những con đom đóm đậu trên những hàng cây bản mộc hai bên bờ sông. Thiên nhiên thật tuyệt vời vì nó cho chúng ta những cảnh đẹp nên thơ bất ngờ như vậy.

Khoảng nửa đêm thì ghe cập bến. Lúc xuống ghe tôi nghĩ là mình được đưa ra ‘cá lớn’, nhưng khi ghe cập bến tôi mới biết mình được đưa vào ‘nhà ếm’. Ngủ ở đó một đêm và lưu lại đó một ngày tới đêm sau được gọi đi tưởng là được ‘bốc’ nhưng lại thất vọng vì được chuyển ra ngoài một vườn mía ‘ếm’ ở đó vì nhà bị động không dám chứa nữa. Suốt đêm đó tôi không tài nào chợp mắt được vì bị muỗi cắn thê thảm bởi không có mùng màn chắn chiếu gì cả. Đêm thì bị muỗi chích, ngày thì nóng nung người. Vườn mía rộng cả mấy mẫu đất nên gió không thể lọt vào được. Chắc luyện ngục cũng giống như vậy thôi! Chờ trong luyện ngục dương gian đó ba bữa đến tối thứ tư mới được thông báo là lần lượt từng người phải im lặng bò ra khỏi đó để được chờ ra “cá lớn”. Ôi mừng hết biết luôn!

Chuyến tàu ra đến cửa biển thì trời bắt đầu hừng sáng. Mọi người lúc đó đều hân hoan mừng rỡ tưởng như đang nắm được tương lai huy hoàng trong bàn tay mình. Nhưng hỡi ôi! Khoảng hai tiếng sau thì con tàu vì là chiếc “Ghe cà dom” đi sông nên khi ra đến biển không chịu được những con ‘sóng lười búa’ đập vào mũi nên bị nứt ra nên nước ồ ạt tràn vào. Cái máy bơm nước lại dỏm nên bơm một hồi thì bị chết cứng. Thế là các thanh niên phải thi nhau tát nước, nhưng tát hoài mà vẫn không xuể, cuối cùng tài công quyết định ghé Hòn Sơn Rái để đóng lại mũi tàu. Chuyến vượt biên lần đầu tiên của tôi kết thúc ở đó khi du kích trên đảo chia súng bắt mọi người lên bờ.

Sau mấy bữa trên đảo, cả chuyến tàu bị giải vào trại giam Tà Niên ở Rạch Sỏi để bắt đầu đời tù. Một kết thúc thất bại sau một thời gian đợi chờ mòn mỏi. Một mùa vọng qua đi nhưng mùa giáng sinh lại không đến như mình nghĩ. Sau khi ra tù tôi hoàn toàn tuyệt vọng khi không còn biết tương lai sẽ ra sao thì Chúa lại giáng sinh trong đời tôi vào lúc tôi không ngờ. Từ biến cố đó tâm hồn tôi thật bình an dù sau này tôi còn phải trải qua nhiều gian nan vất vả nữa cho đến tháng 5 năm 1986 tôi mới vượt biên thành công. Kỷ niệm của ngày Chúa Giáng Sinh trong đời tôi năm đó (1982) đã được ghi lại bằng hai bài thánh ca “Chuỗi Đời Lời Kinh” và “Tình Yêu Giáng Sinh”.

Trong bài Phúc Âm của Chúa Nhật Thứ Nhất Mùa Vọng tuần này Chúa Giêsu cũng nói đến việc đợi chờ, chờ đợi ngày Chúa lại đến: *“Ngày đó thình lình đến như chiếc lưới chụp xuống mọi người... Vậy các con hãy tỉnh thức và cầu nguyện luôn, để có thể thoát khỏi những việc sắp xảy đến và đứng vững trước mặt Con Người”*.

Không có cái gì hồi hộp kỳ kỳ như đời sống Kitô hữu. Thật vậy người Kitô hữu không bao giờ được nghĩ rằng mình đang sống trong tình trạng định cư yên ổn, nhưng phải luôn luôn sống trong tình trạng chờ đợi vì Chúa sẽ đến bất cứ lúc nào cũng như đến trong mọi biến cố của cuộc sống chúng ta. Nếu chúng ta không chuẩn bị sẵn sàng, thì dù Chúa đến sớm hay muộn cũng sẽ luôn là một bất ngờ cho chúng ta. Phương thế để chuẩn bị sẵn sàng là “tỉnh thức và cầu nguyện”. Có tỉnh thức mới nhìn ra được những dấu hiệu của thời cuộc. Có cầu nguyện mới luôn giữ được mối liên hệ khăng khít với Chúa. Nhìn ra được dấu chỉ của thời đại thì sẽ không bao giờ bất ngờ trước những biến cố xảy ra, cũng như đọc được ý Chúa qua những biến cố đó. Giữ được mối liên hệ khăng khít với Chúa thì không còn phải lo lắng là mình chưa kịp chuẩn bị gì khi Chúa đến vì đã gặp gỡ Ngài mỗi ngày.

Mùa vọng lại về. Một năm phụng vụ mới đã bắt đầu. Ước chi chúng ta có một chỗ trong lòng mình để cho Chúa Hải Đông sinh ra trong Mùa Giáng Sinh năm nay. Đừng để như những người Do Thái thuở ấy, khát mong Đấng Cứu Thế ra đời, nhưng khi Ngài đến thì không ai nhận ra, nên Ngài đã phải hạ sinh giữa hang đá lạnh lẽo ngoài đồng vắng vì không có một chỗ nào cho Ngài trong lòng họ.